

Dan nu even de laatste dagen de revue laten passeren

Zoals bekend uit het vorige verslag zijn we maandagmorgen vroeg naar Palo gegaan naar het grootste ziekenhuis. Daar werden we verwelkomt door de (zoals wij altijd zeggen) tweeling. Even ter verduidelijking In Palo hebben we een ziekenhuis directrice die tevens hoofd van het materieel is van alle overheidsziekenhuizen hier op dit eiland. Maar er is nog een hoofd over al het personeel. Beide dames hadden eigenlijk gepensioneerd moeten zijn maar de Gouverneur heeft hun gevraagd om minstens aan te blijven tot alle zaken goed geregeld zijn. Daar ze samen moeten werken zitten ze ook op een kantoor en zijn ze onafscheidelijk vandaar dat wij altijd praten van onze tweeling Maar we praten dan over Dr Absin en Dr Astorga

Goed na de koffie kregen we een rondgang door het ziekenhuis.

Het is nog niet af maar wat we gezien hebben stemde tot onze grote tevredenheid. Zo heeft ze bijvoorbeeld alle matrassen die wij gedoneerd hebben voorzien van een lerenhoes. En verder stonden alle (nou niet alle) bedden die we verleden jaar daar gebracht hebben keurig opgesteld. Maar wij waren niet alleen gekomen om een kop koffie en even rond te kijken maar ook even met Dr Absin onze teleurstelling te vertellen over het feit dat men in Palompon nog niet met de nieuwbouw begonnen is en dat wij een motor van een bed bij ons hadden dat gerepareerd was omdat het verleden jaar niet naar behoren bleek te functioneren. Maar we konden op geen enkele manier er achter komen waar dat bed was. Dus hebben we de motor achtergelaten en Dr Absin gevraagd om eerst dat bed te vinden dan kan Bas het in oktober even monteren. Er werd aan alle kanten geventileerd wat wij zo de laatste jaren allemaal voor de ziekenhuizen werd gedaan. Toen het lunchtime was werden we hiervoor uitgenodigd.

Geweldig met een auto met Bas tussen de tweeling in naar Tacloban

Ja daar hebben we genoten van een heerlijke lunch met van alles wat men daar uit de zee weet te halen heerlijk. Men was zo vriendelijk om dat uitgebreid op facebook te zetten . Na Nogmaals bedankt te worden zijn we weer met de auto naar Ormoc teruggegaan

Dinsdagmorgen gingen we naar de grote middelbare school in Tumamak.

Daar alles wat we gebracht hebben nagezien en uitleg gegeven over de gereedschappen die daar onbekend waren. Ook de rekken en stellingen die we verzonden hadden. Bij het uitpakken kwamen er toch onderdelen te voorschijn die eigenlijk in Palompon moesten zijn. Afsproken dat we dit de volgende dag zullen regelen We moesten natuurlijk door alle drie de technische lokalen.

Gewoon met de middelen die ze daar hebben goed ingevuld. Alleen het grote verzoek voor de autobranche. Met heeft een al veel onderdelen van een auto daar maar voor een goede opleiding wilde ze ook nog een 4 cilinder dieselmotor die ook echt kon werken .

Men heeft er een maar daar missen een aantal onderdelen van en de krukas is gebroken.

Nu we zijn we wel gewend dat er wel eens vreemde dingen gevraagd worden dus dat verbaast ons al niet meer.

Ook hier werden we voorde lunch uitgenodigd maar dat ging even anders als de dag ervoor.

We gingen als duo passagier op de motorfiets naar een restaurant in Villaba bij de zee kant. Geweldig het was gesloten. Ondertussen had Deborah zich ook in het strijdgewoel gemengd en na een lange conversatie tussen Deborah en onze gastheren bleek dat er in Villaba geen restaurant aanwezig was, maar Deborah weet raad en gaat met ons naar een kleine pizzeria en stuurt iemand op pad om rijst en kip kant en klaar te halen , Zelf loopt ze achter het buffet en pakt borden en bestek. Bestelt ondertussen van alles wat niet geleverd kan worden maar na een lange poos wachten verscheen er van alles op tafel. Ondertussen komt ook het hoofd van de middelbare school er bij en hebben we toch nog een ietwat vreemde lunch gehad. Hier is alles mogelijk maar het belangrijkste moest nog

komen. Namelijk toen we naar het hotel terug moesten. Gewoon in de Van(bij ons een 8 persoonsbusje maar hier goed voor 18 personen.

En daar we niet op het beginstation instapte maar halverwege stopte er een volle bus dacht Bas. Maar de chauffeur van de bus dacht daar anders over. Bas werd achterin geperst(Had niets te zeggen) Ja Deborah was ook geen probleem werd gewoon ergens tussen gedrukt waar alleen een kind nog tussen kon en Machiel had het voor mekaar zij het dat er op de plek die hij bedacht had een of andere madam zat die totaal maar iets van gevoelens voor haar medemens had wat bepaalde figuren hier heel erg over zich hebben. Maar na diverse wisselingen van personen gingen we toch met zijn allen op pad naar Ormoc. En wonder boven wonder hebben we het allemaal er goed van af gebracht.

Na dit avontuur hebben we toch besloten om de volgende dag maar weer een huurauto te nemen. Dus vandaag met de huurauto eerst naar Tumamak de middelbare school en daar alles ingeladen wat naar Palompon moest en naar Sambulawan moest . Toen Palompon hospitaal en daar onze zaken geregeld.

Dan Sambulawan. Wij met de auto naar Cassili-on en daar de auto uitgeladen en dat allemaal op de motorfiets van Bebot(onze trouwe helper in Sambulawan) Wij zelf ook ieder op een motorfiets en naar Sambulawan. Prima gegaan en waren precies voor een extra ordinaire regenbui binnen.

Het passeren is voor ons een probleem aan het worden maar onze madam (Deborah) heeft het gepresteerd om onze chauffeur zo gek te krijgen dat hij met een auto van zijn werkgever over een doorgezakte brug die al tussen de 20 en 30 graden scheef en in het midden doorgezakt was.

Het is weer goedgegaan. Aan elk nadeel zit een voordeel want wij moesten van het gebouw ook nog naar de lagere school en dat kwam dan goed uit voor ons want anders moesten we weer door de modder lopen. De lagere school zijn we vlug mee klaar De directrice was er niet en de rest van het onderwijzend personeel liepen er als een stel verlegen kinderen bij. Maar bij de rondgang die we gemaakt hebben was het toch allemaal wel positief wat we gezien hebben. Alle materialen die we verleden jaar verzonden hebben zijn goed gebruikt en geplaatst op een paar dingen na. Al met al konden we dit bezoek weer met een positieve gedachtegang afsluiten.

Voor dat we teruggingen kwam er een bericht aan Deborah dat haar baby koorts had. Het eind van het verhaal is dat we Deborah de baby e halve familie meekregen om naar de kinderarts in Ormoc.

Nadat we die afgeleverd hadden naar het hotel gegaan.

Dit is het laatste verhaal van deze reis. Natuurlijk kan niet alles positief gezien worden maar wel heel veel en kunnen we met een goed gevoel door gaan waar we mee bezig zijn .

Dit waren de Perikelen van deze reis.

Machiel en Bas